

---

## Jeugdbescherming en bijzondere jeugdzorg

---

### De federale wetgeving inzake jeugdbescherming in de periode 1997-2001

siers hadden betrekking op het jaar 1987, 604 dossiers op 1993 en 235 dossiers op 1995. Wij hebben ook inzage gekregen in zes zaken die tussen 1985 en 1995 werden behandeld voor het hof van assisen. Met verbazing hebben wij vastgesteld dat bijna 80 % van de dossiers zonder gevolg werd geklasseerd. In 35,3 % van die gevallen werd overgegaan tot klassering omdat de dader onbekend was.

In een vijfde van de dossiers had een gerechtelijk onderzoek plaats (19,7 %). Op het niveau van de raadkamer werd een nieuwe schifting gemaakt. In 3,2 % van de zaken werd een beslissing van buitenvervolginstelling genomen, 0,4 % van de dossiers liepen uit op een beschikking tot opschorting van de uitspraak, 0,7 % op een beslissing tot internering en 14,8 % ten slotte, op een beschikking van verwijzing. In 6 dossiers werden de stukken toegezonden aan het parket-generaal teneinde de zaak aanhangig te maken voor het hof van assisen (0,6 %).

In 1,7 % van de 1063 dossiers werd de beklagde vrijgesproken. De correctionele rechtbank heeft de dader(s) veroordeeld in 12,1 % van de dossiers en de uitspraak opgeschort in 1,1 % ervan; de beklagde werd geïnterneerd in 0,4 % van de zaken. Het hof van assisen van zijn kant heeft één beklagde vrijgesproken (0,1 %) en heeft een veroordeling uitgesproken in de vijf andere dossiers (0,5 %). Men kan dus besluiten dat de schuld van de dader werd erkend in 16,8 % van de 1063 dossiers. Dit resultaat houdt rekening met de dossiers die zijn uitgelopen op strafbemiddeling, minnelijke schikking, een beslissing tot opschorting of nog een veroordeling.

Op dit ogenblik loopt er een actualiseringsonderzoek, waarin een steekproef van zedendossiers, geopend in het jaar 1998, wordt geanalyseerd volgens dezelfde methode als hierboven kort beschreven. De resultaten van dit onderzoek zijn gepland voor december 2001.

### REFERENTIES

HUTSEBAUT, F., "De nieuwe wet op de verkrachting", *Panopticon* 1990, 32-54.

HUTSEBAUT, F. en GOETHALS, J., "De aanpak van seksuele misdrijven: realisme geboden", *Panopticon* 2000, 297-303.

Frank HUTSEBAUT<sup>6</sup>, Johan GOETHALS,  
Gert VAN BEEK

In de rubriek 'Jeugdbescherming' wordt traditioneel een kort overzicht gegeven van de nieuwe wetgeving die rechtstreeks of onrechtstreeks relevant is voor deze sector. Deze goede traditie wordt voortgezet, maar er was een zekere achterstand ontstaan. Vandaar dat hieronder een beknopte bespreking volgt van de federale wetgeving sinds 1997. Het spreekt voor zich dat verscheidene van de aangehaalde wetten een veel ruimere aandacht verdienen, maar noodgedwongen beperken we ons hier tot het signaleren en kort duiden ervan.

### 1. GRONDRECHTEN

#### Artikel 22bis Grondwet

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, geestelijke en seksuele integriteit. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht".

Dit is de tekst van het nieuwe artikel 22bis van de Grondwet dat op 25 mei 2000 in het *Belgisch Staatsblad* verscheen. De invoering van het artikel spruit voort uit de aanbevelingen van de Nationale Commissie tegen seksuele uitbuiting van kinderen, die werd opgericht in de nasleep van de affaire Dutroux.

De grondwettelijke erkenning van de rechten van het kind bestrijkt geenszins het hele gamma van kinderrechten zoals opgesomd in het Kinderrechtenverdrag (IVRK), maar blijft beperkt tot het recht op integriteit, d.i. een onderdeel van het recht op privé-leven dat gewaarborgd wordt door artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Het tweede lid van artikel 22bis kan als overbodig worden beschouwd vermits de directe werking van het recht op privacy en dus ook van het recht op integriteit onomstotelijk vaststaat.

Men kan zich de vraag stellen welke bijkomende meerwaarde artikel 22bis Grondwet biedt, nu algemeen aanvaard is dat de in de Grondwet vervatte rechten zowel van toepassing zijn op kinderen als op volwassenen. Hoewel het artikel een zekere juridische meerwaarde kan bieden, moet de betekenis ervan vooral gezocht worden op symbolisch vlak: artikel 22bis weer-

---

6. De auteurs zijn te bereiken op de Afdeling Strafrecht, Strafvordering en Criminologie van de Faculteit Rechtsgeleerdheid, Katholieke Universiteit Leuven, via: frank.hutsebaut@law.kuleuven.ac.be.

spiegelt het maatschappelijk belang dat heden ten dage aan de rechten van het kind wordt ge-  
hecht.

## 2. JEUGDBESCHERMINGSWET

### *College van procureurs-generaal*

Het sinds 1 mei 1997 ingestelde college van procureurs-generaal is bevoegd om beslissingen met bindende kracht te nemen inzake het strafrechtelijk beleid en de werking van het openbaar ministerie. Artikel 143bis § 5 vierde lid maakt het mogelijk bij koninklijk besluit specifieke taken op te dragen aan elk lid van het college. Dit is gebeurd bij K.B. 6 mei 1997 (B.S. 14 mei 1997). Daarbij werd de jeugdbescherming toegewezen aan de procureur-generaal te Brussel; de mensenhandel, pedofilie en kindermishandeling werd toegewezen aan de procureur-generaal te Luik.

### *Beroepstermijn in burgerrechtelijke zaken*

Overeenkomstig artikel 58 tweede lid Jeugdbeschermingswet moest hoger beroep tegen een vonnis van de jeugdrechtbank in burgerrechtelijke aangelegenheden worden ingesteld binnen een maand na de uitspraak. In het gemeen recht (art. 1051 Gerechtelijk Wetboek) vangt de beroepstermijn echter pas aan vanaf de kennisgeving of betekening van het vonnis, en niet al op de dag van de uitspraak. Dit verschil werd door het Arbitragehof ongrondwettig bevonden (arrest nr. 10/97, 5 maart 1997). De Wet van 18 mei 1998 past de wettekst nu aan en schrapt de zinsnede 'binnen een maand na de uitspraak'. Daardoor wordt artikel 1051 Gerechtelijk Wetboek ten volle van toepassing, en is de beroepstermijn nu een maand vanaf de kennisgeving of betekening van het vonnis van de jeugdrechtbank.

### *Bijwonen van terechtzittingen*

Artikel 75 Jeugdbeschermingswet bepaalde dat minderjarigen de terechtzittingen van de hoven en rechtbanken alleen mogen bijwonen voor behandeling en berechting van de vervolgingen die tegen hen zijn ingesteld, wanneer zij in persoon moeten verschijnen of wanneer zij getuigenis moeten afleggen, en dit enkel gedurende de tijd dat hun aanwezigheid noodzakelijk is. De Wet van 10 maart 1999 (B.S. 20 april 1999) versoepelt deze nogal rigide regeling op twee punten:

- het verbod geldt enkel nog voor minderjarigen beneden de volle leeftijd van 14 jaar;
- het verbod geldt niet indien de minderjarige begeleid is door een ouder, voogd of persoon die

over hem/haar de bewaring heeft. Met deze laatste persoon wordt in feite elke begeleider van de minderjarige beoogd; kinderen van het zesde leerjaar vergezeld door hun onderwijzer mogen dus de zittingen bijwonen.

### *Oproeping tot verschijning*

De Wet van 27 april 1999 (B.S. 2 juni 1999) laat een bijzondere, snellere wijze toe van aanhangigmaking van de zaak voor de jeugdrechtbank, geïnspireerd op artikel 216<sup>quater</sup> Sv. (oproeping bij proces-verbaal in strafzaken): de oproeping tot verschijning voor de jeugdrechtbank. Praktisch betekent dit bijvoorbeeld dat de procureur, na verhoor van de jongere, onmiddellijk een datum kan vaststellen waarop de zaak ten gronde voor de jeugdrechtbank kan worden gebracht.

Deze procedure is mogelijk in zaken m.b.t. delinquente jongeren, t.a.v. jongeren die voor de procureur worden gebracht of die zich bij hem melden. Deze werkwijze kan ook steeds worden gebruikt t.a.v. de andere personen die zich bij de procureur melden (ouders, voogden, personen die de minderjarige onder hun bewaring hebben, burgerrechtelijk aansprakelijken).

De aanhangigmaking kan in dit geval worden gedaan door de kennisgeving van een oproeping tot verschijning voor de jeugdrechtbank, en door de overhandiging aan de betrokkene van een kopie van het PV waarin die kennisgeving is vermeld. In de oproeping moeten de feiten zijn vermeld waarop de rechtsvordering is gegrond, alsook de plaats, de dag en het uur van de terechtzitting. De datum van de terechtzitting moet minstens 10 dagen en hoogstens 2 maanden na de oproeping gelegen zijn.

De wijze van aanhangigmaking hoeft niet perse voor alle opgeroepen personen dezelfde te zijn. Zo is het mogelijk voor de jongere een oproeping tot verschijning te gebruiken, en de andere personen toch bij dagvaarding op te roepen.

### *Plaatsing in een huis van arrest: afschaffing per 1 januari 2002*

Tijdens de voorbereidende fase laat de jeugdrechter een aantal navorsingen verrichten en kan hij voorlopige maatregelen bevelen. Artikel 53 Jeugdbeschermingswet laat de jeugdrechter toe om in het kader van de voorlopige maatregelen, indien het feitelijk onmogelijk is om een particulier of een instelling te vinden die de minderjarige dadelijk kan opnemen, een minderjarige voorlopig in een 'huis van arrest' te doen opnemen voor niet langer dan 15 dagen. In 1994 al (Wet 2 februari 1994, B.S. 17 september 1994) werd aan deze mogelijkheid een aantal beperkingen aangebracht en werd de opheffing van deze

bepaling voorzien op een bij koninklijk besluit te bepalen datum (art. 53bis Jeugdbeschermingswet). Een streefdatum werd niet in de wet zelf ingeschreven.

De Wet van 4 mei 1999 (B.S. 2 juni 1999) – tot stand gekomen na een parlementair initiatief – heft de artikelen 53 en 53bis op, hetgeen neerkomt op de afschaffing van de mogelijkheid om een minderjarige bij wijze van voorlopige maatregel in een huis van arrest te plaatsen. Ook hier moet de datum van inwerkingtreding bij koninklijk besluit worden bepaald, maar er wordt aan toegevoegd dat dit uiterlijk op 1 januari 2002 het geval zal zijn. Zoals te verwachten was, werd er nog geen datum bij koninklijk besluit vastgelegd en zal dat ook niet gebeuren, zodat de afschaffing effectief op 1 januari 2002 ingaat. De vrij lange overgangstermijn moet de Gemeenschappen de tijd geven om het aantal plaatsen in de gesloten of halfopen gemeenschapsinstellingen te verhogen om het nog steeds relatief hoog aantal jongeren dat bij toepassing van artikel 53 momenteel kortstondig in een gevangenis wordt geplaatst, op te vangen.

### 3. STRAFRECHT

#### *Strafrechtelijke bescherming van minderjarigen*

De Wet van 28 november 2000 (B.S. 17 maart 2001) bevat een hele reeks aanpassingen aan strafbepalingen en strafprocedures, gericht op een betere strafrechtelijke bescherming van minderjarigen. Naast eerder formele of technische aanpassingen, valt een aantal min of meer belangrijke vernieuwingen te noteren. Hieronder volgt slechts een beperkte selectie.

Er wordt in het Strafwetboek een nieuw artikel 100ter ingevoegd, dat duidelijk bepaalt dat onder de term ‘minderjarige’ steeds wordt verstaan elke persoon die de leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt.

Over het algemeen wordt voor een aantal misdrijven de *straffen verzwaaard* ingeval het slachtoffer minderjarig is (b.v. gijzeling, bepaalde misdrijven m.b.t. prostitutie, opzettelijke doding en opzettelijk toebrengen van lichamelijke letsel, ontvoering) of nog beneden een bepaalde leeftijd is (b.v. bederf van de jeugd).

Voor bepaalde misdrijven geldt reeds een *strafverzwaring* indien de dader een ascendent is. Die strafverzwaring wordt bij sommige andere misdrijven ook ingeschreven (opzettelijke doding en opzettelijk toebrengen van lichamelijke letsel). Adoptanten worden nu gelijkgesteld met ascendenten. De strafverzwaring wordt bovendien uitgebreid tot broers, zussen, personen die een soortgelijke positie hebben binnen het gezin en onverschillig welke persoon die gewoonlijk

of occasioneel met het slachtoffer samenwoont en gezag heeft over het slachtoffer (o.a. aanranding van de eerbaarheid, verkrachting, verlatting).

De *bijkomende* straf die bestaat in het verbod om deel te nemen aan onderwijs of te participeren aan een vereniging die in hoofdzaak op minderjarigen is gericht, wordt in nog algemenere bewoordingen uitgebreid tot een verbod van activiteiten die een vertrouwens- of gezagsrelatie tegenover minderjarigen inhouden (art. 382bis Sw.).

De verjaringstermijn, die voor een aantal misdrijven pas begint te lopen vanaf het bereiken van de meerderjarigheid (art. 21bis Voorafgaande Titel Sv.), blijft – zo wordt nu bepaald – behouden op tien jaar, ook ingeval van correctionalisering van een misdaad.

Voor bepaalde misdrijven inzake *prostitutie* had de Wet van 13 april 1995 de leeftijd van strafverzwaring op 16 jaar gesteld (pooierschap en exploitatie); deze leeftijd is nu – zoals voor de andere strafomschrijvingen terzake – algemeen op 18 jaar gebracht. Bovendien worden nieuwe strafbaarstellingen ingevoerd, met name voor de klanten en toeschouwers van ontucht of prostitutie van een minderjarige.

Zoals bekend is de wetgever er niet in geslaagd overeenstemming te vinden m.b.t. de leeftijdsgrens onder dewelke aanranding van de eerbaarheid strafbaar is ook al is er geen geweld of bedreiging gepleegd (art. 372 Sw.). Bijgevolg blijft de al bij al onlogische situatie behouden dat deze leeftijdsgrens 16 jaar is (art. 372 Sw.), terwijl de leeftijdsgrens onder dewelke sprake is van verkrachting ook al zou er toegestemd zijn door het slachtoffer op 14 jaar ligt (art. 375 Sw.).

Sommige misdrijven worden wat ‘geactualiseerd’. Dat is bijvoorbeeld het geval voor het te vondeling leggen, dat opgaat in het verlaten of in behoeftige toestand achterlaten. Het onthouden van voedsel of verzorging wordt daarnaast een nieuw omschreven misdrijf (ter vervanging van het actuele art. 420bis m.b.t. het verzuim van onderhoud als onderdeel van onopzettelijke doding en onopzettelijk toebrengen van lichamelijke letsel). De verschillende bestraffing van ontvoeringen van jongens en meisjes beneden de leeftijd van 16 jaar wordt opgeheven.

Er zijn ook enkele belangrijke nieuwigheden te noteren.

De eerste is de invoering van een strafbaarstelling van *vrouwenbesnijdenis* (“verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht”), ongeacht of dit gebeurt met of zonder de toestemming van de betrokkene (nieuw art. 409).

Er wordt een artikel 458bis in het Strafwetboek ingevoerd, dat poogt de bijzondere netelige

westie te regelen van de verhouding tussen het *beroepsgeheim* (art. 458) en het schuldig verzuim (art. 422*bis*). Eenieder die uit hoofde van zijn staat of beroep houder is van geheimen en die hierdoor kennis heeft van bepaalde misdrijven gepleegd op een minderjarige (vnl. seksuele misdrijven, mishandeling en verwaarlozing), kan het misdrijf ter kennis brengen van de Procureur des Konings, op voorwaarde dat:

- hij het slachtoffer heeft onderzocht of door het slachtoffer in vertrouwen werd genomen;
- er een ernstig en dreigend gevaar bestaat voor de psychische of fysieke integriteit van de betrokkene;
- en hij deze integriteit zelf of met hulp van anderen niet kan beschermen.

Deze mogelijkheid om het parket in te lichten, zo staat nog in de tekst te lezen, geldt "onverminderd de verplichtingen hem opgelegd door artikel 422*bis*". Meteen is duidelijk dat er geen werkelijke regeling is tot stand gebracht van de problematische verhouding tussen beroepsgeheim en schuldig verzuim, maar dat er eerder een uitbreiding werd tot stand gebracht van de gevallen waarin de drager van het beroepsgeheim kan beslissen andere belangen te laten primeren op het beschermen van het beroepsgeheim.

Werkelijk vernieuwend is ook het invoeren van een regeling in het Wetboek van Strafvordering (art. 92 tot 101, 190*bis* en 327*bis*) m.b.t. de *audiovisuele opname van het verhoor* van minderjarigen en de verschijning bij wege van *videoconferentie*. Deze procedure, die pijnlijke confrontaties tussen slachtoffers en daders kan vermijden, kan door de Procureur des Konings of onderzoeksrechter worden bevolen in een hele reeks van misdrijven waarvan de minderjarige slachtoffer of getuige is of - wat de andere misdrijven betreft - in geval van ernstige en uitzonderlijke toestemming. Minderjarigen van twaalf jaar of ouder moeten toestemmen, onder die leeftijd volstaat het hen hierover in te lichten.

De regeling bevat een hele reeks elementen: wie het verhoor verricht, waar het plaatsvindt, wie aanwezig is, hoe het verloopt, de inhoud van het PV van het opgenomen verhoor, wat er met de cassettes van het verhoor moet gebeuren ...

In de plaats van de persoonlijke verschijning van de minderjarige voor het onderzoeksgerecht en het vonnisgerecht, worden de PV's van verhoor en de cassettes van de opname overhandigd aan het gerecht. Het vonnisgerecht kan evenwel nog steeds de verschijning van de minderjarige bevelen, indien dat noodzakelijk wordt geacht om de waarheid aan de dag te brengen. Dan wordt deze verschijning bij wege van videocon-

ferentie georganiseerd (tenzij de minderjarige de wil uitdrukt om op de zitting te getuigen). De minderjarige wordt gehoord in een afzonderlijk lokaal en de rechtbank kan elk oogcontact tussen de minderjarige en de beklagde beperken of uitsluiten indien dat noodzakelijk wordt geacht voor de sereniteit van de getuigenis.

Om af te sluiten: de strafbaarstelling van het 'tweegevecht' (art. 423-433 Sw.) is opgeheven. Men mag dus weer voluit uitdagen tot tweegevecht, en vervolgens "op iemand schimpen omdat hij heeft geweigerd een tweegevecht aan te gaan"!

#### 4. *BURGERLIJK RECHT*

##### *Verdrag internationale ontvoering van kinderen*

Het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering werd bij Wet van 10 augustus 1998 (B.S. 24 april 1999) door België geratificeerd. Op dat ogenblik waren reeds 48 landen door het Verdrag gebonden.

Het Verdrag heeft tot hoofddoel de terugkeer te verzekeren van kinderen onder 16 jaar die worden vastgehouden in een verdragsstaat tegen de wil van de ouder die het recht van bewaring heeft over de minderjarige. De doelstelling wordt verwezenlijkt aan de hand van drie soorten bepalingen, te weten bepalingen inzake de oprichting van gespecialiseerde centrale autoriteiten, bepalingen inzake de invoering van spoedprocedures voor de teruggave van het kind, alsook inzake de bescherming op internationaal gebied van de uitoefening van het gezags- en omgangsrecht. Het verdrag vormt wat dit laatste betreft een aanvulling op het Verdrag van Luxemburg van 20 mei 1980 houdende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, dat reeds in 1985 (Wet 1 augustus 1985, B.S. 11 december 1985) door België werd bekrachtigd. Beide verdragen streven éénzelfde doel na, namelijk de terugkeer van het kind.

Voor de uitvoering van het Verdrag heeft België ervoor gekozen om rechtstreeks in het Gerechtelijk Wetboek een specifieke vordering in te voeren betreffende de aanvragen om bescherming van het grensoverschrijdende gezags- en omgangsrecht (art. 1322*bis* tot 1322*octies* Gerechtelijk Wetboek). De ervaring met de uitvoering van het Verdrag van Luxemburg heeft België ertoe bewogen om dienaangaande specifieke procedureregels aan te nemen die een betere uitvoering van beide burgerlijke verdragen moeten verzekeren.

Bij Wet van 7 mei 1999 (*B.S.* 26 juni 1999) werd titel VIIIbis van het Burgerlijk Wetboek afgeschaft. Hierdoor verdwijnen twee juridische instellingen en daarmee samengaand twee bevoegdheden van de jeugdrechtbank, uit het Belgisch burgerlijk recht.

De procedure van artikel 370bis B.W. tot *verlatenverklaring* van een kind dat verblijft in een pleeggezin of in een instelling en dat door zijn ouders verwaarloosd wordt, was enkel bedoeld als een eerste stap in de verwezenlijking van de latere adoptie. De finaliteit van de verlatenverklaring lag dus niet in de gerechtelijke overdracht van het ouderlijk gezag naar een voogd, maar wel in de adoptie die erop volgde. Dit was anders bij *onderbrenging* van een kind bij een familielid (art. 370ter B.W.) waarbij de overdracht van het ouderlijk gezag door de jeugdrechtbank aan een familielid het eigenlijke doel van de procedure uitmaakte.

De verlatenverklaring en de onderbrenging bij familieleden werden door de Wet van 20 mei 1987 ingevoerd om de adoptie van kinderen die in instellingen verbleven en naar wie de ouders niet omzagen, te vergemakkelijken door hun adoptie mogelijk te maken zonder dat hun ouders daarin hoefden toe te stemmen. Van meet af aan werden beide rechtsfiguren bekritiseerd vanwege hun vernederend karakter ten aanzien van de oorspronkelijke familie van de minderjarige. Al vlug bleek ook dat voor de procedures niet of nauwelijks belangstelling bestond, omdat pleeggezinnen ook een procedure tot adoptie konden instellen zonder eerst over te gaan tot verlatenverklaring. Daarenboven werkte de verlatenverklaring de sociale uitsluiting van de minstbedeelden in de hand vermits de meeste verlaten verklaarde kinderen afkomstig waren uit arme gezinnen.

### *Bemiddeling in familiezaken*

In het Gerechtelijk Wetboek werd bij Wet van 19 februari 2001 (*B.S.* 3 april 2001) een regeling ingevoegd inzake de "proceduregebonden bemiddeling in familiezaken". Overeenkomstig de nieuwe bepalingen kan de rechter op gezamenlijk verzoek van de partijen of op eigen initiatief met instemming van de partijen een bemiddelaar aanstellen in een aantal familierechtelijke procedures, zoals de geschillen m.b.t. de verplichtingen die uit het huwelijk of de afstamming voortvloeien (b.v. onderhoudsverplichtingen ten aanzien van kinderen), procedures omtrent wederzijdse rechten en plichten van echtgenoten, de

gevolgen van de echtscheiding (b.v. onderhoudsgeld na echtscheiding) of het ouderlijk gezag. Ook in een geding dat voortvloeit uit feitelijke samenwoning kan een bemiddelaar worden aangesteld.

De bemiddeling is bedoeld om, tussen de partijen een volledige of gedeeltelijke overeenkomst aangaande het geschil (een soort minnelijke schikking) tot stand te brengen alvorens de gerechtelijke procedure voort te zetten.

Om te kunnen optreden als bemiddelaar in familiezaken moet voldaan zijn aan door bij koninklijk besluit te bepalen erkenningscriteria. Ook de wijze van vergoeding van de bemiddelaar moet nog worden uitgewerkt. De bemiddelaar in familiezaken is gebonden door de strafrechtelijk gesanctioneerde geheimhoudingsplicht vervat in artikel 458 Strafwetboek.

De bemiddeling in familiezaken wordt opgenomen in het systeem van de juridische bijstand.

## 5. GERECHTELIJK RECHT

### *Artikel 79 Ger. W*

Tot voor de Wet van 10 maart 1997 (*B.S.* 30 mei 1997) konden jeugdrechters geen zitting hebben in de correctionele kamers van de rechtbank van eerste aanleg. Het verbod vond zijn verantwoordiging in de achterliggende bedoeling van de Jeugdbeschermingswet: de bescherming van de minderjarige in plaats van de bestraffing ervan. De jeugdrechter mocht dan ook niet veel met het strafrecht in aanraking komen, om te vermijden dat het oordeel van de jeugdrechter zou worden "aangetast" (door het repressief karakter van de strafzaken). Maar meestal had de jeugdrechter voorheen al ervaring in strafzaken opgedaan, omdat hij voor zijn benoeming toch al ten minste drie jaar het ambt van rechter moest hebben uitgeoefend. De verbodsbepaling had als gevolg dat de voorzitter de jeugdrechters niet kon inschakelen om de gerechtelijke achterstand in strafzaken weg te werken. De Wet van 10 maart 1997 zwakte dit verbod af. Het gewijzigde artikel 79 vijfde lid Gerechtelijk Wetboek bepaalt nu dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg bij uitzondering en op advies van de Procureur des Konings de jeugdrechter kan verzoeken om zitting te nemen in correctionele zaken, waar hij dan bij voorrang belast wordt met strafzaken betreffende misdrijven tegen de orde der familie en tegen de openbare zeden.

Johan PUT,  
docent K.U.Leuven en  
Isabelle VAN DER STRAETE,  
wetenschappelijk medewerker K.U.Leuven